

Hồi Mười Bốn

**Giáo Chủ U Minh: Chân Hay Giả ?
Tam Chiêu Ước Hẹn: Đầu Nhị Chiêu**

Do ngôi phạn điểm ở ngoại vi thành Hán Dương, nên chếch về mé tả của phạn điểm là một sân lư bằng khá rộng. Tại đó đứng đối diện với lão Kỳ thần họ Tống và vị thực khách nọ là một bọn khoảng năm tên do một tên có khuôn mặt như da người chết dẫn đầu.

Mọi người ở bên trong ngôi phạn điểm đã kịp lao đến để nghe lão Kỳ thần họ Tống lên tiếng nói với bọn kia:

- Những tưởng là ai, nào hay lại là Lưu giáo chủ. Có phải chính giáo chủ vừa dùng phi châm để sát nhân diệt khẩu không ?

Lão mặt da người chết thần sắc không thay đổi, bỗng bật cười cuồng ngạo:

- Ha ha ha... Đường đường là một trong Võ Lâm Tứ Thần, Tống lão nhi làm như thế không sợ giang hồ chê cười sao ?

- Ta đã làm gì ?

- Hừ ! Miệng hùm gan sứa ! Tống lão nhi chỉ giỏi bức hiếp bọn thuộc hạ của bốn giáo chủ thôi sao ?

- Lão thất phu họ Lưu kia...

Nhưng lão Kỳ thần họ Tống chỉ nói được đến đây thì vị thực khách nọ đang đứng sát bên lão bỗng đưa tay nắm ống tay áo của lão mà giật vài cái, và vị thực khách nọ vội vã chen lời:

- Truy vấn tên đó giết thác cả một lũ giáo đồ U Minh Giáo là ta đây. Liệu người có phải là giáo chủ U Minh Giáo hay không mà lại xưng cửa miệng là bốn giáo chủ chứ ?

Ngay sau câu nói của vị thực khách nọ, tên giáo chủ U Minh Giáo chừng như bị chấn động cả tâm thần. Tuy nét mặt vẫn giữ nguyên vẹn như cũ, không có gì thay đổi. Sau một lúc xạ nhìn đối phương để dò xét, tên giáo chủ đã có phần nào điềm tĩnh khi lên tiếng hỏi ngược lại đối phương:

- Phương giá là ai ? Như lời phương giá vừa nói thì có phải phương giá là người hiện đang giữ ngọc bài của bốn giáo chủ, có phải không vậy ?

Vị thực khách nọ như đã hiểu ra, chợt à lên một tiếng:

- À ! Thì ra người đã được bọn tiểu nhị báo bin cho, thảo nào người lại không vội vã dùng thủ đoạn dê hèn để sát nhân diệt khẩu. Đúng đấy ! U Minh thượng lệnh hiện đang ở trong tay ta đây !

Với giọng lạnh lùng như thanh âm từ bên dưới mộ địa vọng lên, tên giáo chủ U Minh Giáo vừa đưa hữu thủ ra phía trước vừa nói:

- Đưa đây !

- Ha ha ha...

Tràng cười của vị thực khách nọ xem ra còn ngông cuồng hơn tràng cười lúc nãy của tên giáo chủ U Minh Giáo, khiến cho tên giáo chủ phải quát tướng lên:

- Câm ! Người cười cái gì ?

Vị thực khách nọ lắc đầu và châm biếm đối phương:

- Ta cười người đó, tên giả danh kia ! Người bằng vào đâu mà bảo ta phải trao U Minh thượng lệnh cho người ?

- Người dám không đưa à ?

- Hừ ! Nếu muốn giao lại cho người thì ít ra cũng phải có điều kiện chứ ?

- Người muốn điều kiện gì ?

- Thứ nhất, hạ lạc của Túy Cái. Thứ hai, hãy cởi bỏ lớp hóa trang và cho ta xem chân diện của người.

- Ha ha ha...

- Tại sao người lại cười ? Hay người không muốn thu hồi U Minh thượng lệnh ?

Hai luồng nhãn quang của tên giáo chủ U Minh Giáo liền tỏ ra sáng rực khi hấn nhìn vào vị thực khách nọ, khiến cho vị thực khách phải thoái lui lại một bước dài. Sau đó, tên giáo chủ U Minh Giáo mới nói:

- Người cứ luôn mồm bảo ta là kẻ giả danh, không phải giáo chủ U Minh Giáo. Vậy người có muốn thử không ?

- Thử ? Thử như thế nào ?

- Hừ ! Nếu người tiếp được ba chiêu của bổn giáo chủ thì dù bổn giáo chủ không biết Túy Cái ở đâu nhưng cũng bằng mọi cách truy tìm cho người. Còn ngược lại thì người không những phải trao lại cho bổn giáo chủ U Minh thượng lệnh mà còn phải đền mạng cho số giáo đồ do người vừa tàn sát. Thế nào ?

Không một chút đắn đo, vị thực khách nọ bèn đáp ứng ngay:

- Được ! Quân tử nhất ngôn đấy nhé ! Người chớ có nuốt lời !

Nói xong, vị thực khách nọ còn quay sang bảo lão Kỳ thần họ Tống:

- Tổng lão huynh hãy an tâm ! Rồi chúng ta sẽ biết tin của lão Túy Cái.

Không phải nói cũng đủ biết lão Kỳ thần họ Tống cũng đang trong tâm trạng hoang mang. Lão không tài nào hiểu được giữa tên giáo chủ U Minh Giáo và vị thực khách đứng tuổi họ đang giở trò gì đây. Một bên thì bảo là có mối thù với U Minh Giáo đã giết mất một số giáo đồ U Minh Giáo, nhưng lại cất giữ trong người tín vật tối cao của U Minh Giáo. Còn một bên thì khẳng khẳng phủ nhận mình là kẻ giả danh U Minh giáo chủ, cũng không thừa nhận việc có liên quan đến sự thất tung của lão Túy Cái. Và cả hai chừng như vẫn có vẻ thần bí không bên nào kém bên nào.

Do đó Tống lão Kỳ thần không nói không rằng, chỉ lảng lạng lùi về phía sau hơn nửa trượng, tạo một khoảng trống đủ cho đôi bên so tài.

Theo gương lão Kỳ thần họ Tống, tất cả số người từ bên trong phạm điểm theo lão ra cũng cùng một lúc lui lại.

Đến lúc đó, tên giáo chủ U Minh Giáo mới lạnh lùng dịch thân bước tới ta bước và gương cao hữu chưởng lên.

Không chậm, vị thực khách họ cũng nâng dần hữu thủ lên và quát lớn:

- Xuất chiêu đi !

Gương mặt da người chết của tên giáo chủ như trầm hẳn xuống. Tia hàn quang từ đôi mắt của tên giáo chủ vẫn nhìn vào đối thủ không chớp. Và...

- Đỡ !

Vù ! Vù...

Một luồng kinh phong muốn xô lấp cả biển đông chợt xuất hiện từ tâm chưởng của tên giáo chủ, cuộn ào ào đến vị thực khách họ.

Đáp lại, vị thực khách họ cũng hất mạnh hữu chưởng ra một cái. Một luồng kinh phong kèm theo sức nóng kinh người liền thoát ra, lao đến đón đầu luồng chưởng phong của tên giáo chủ. Đồng thời vị thực khách bí ẩn họ cũng kịp hô hoán lên:

- Chiêu thứ nhất !

Vù ! Vù...

Ầm !

Tiếng chấn kinh liền phát ra, nhưng không làm mọi người kinh khiếp bằng số cát đá bị dư kinh thổi bay lên mịt mù. Do cát bụi dày đặc che lấp cả thị tuyến nên không một ai kịp nhìn thấy thần tình ra sao của song phương sau chiêu thứ nhất này.

Tất cả chỉ biết rằng trong màn cát bụi đó, song chưởng đang đánh ra chiêu thứ hai. Vì tất cả đều nghe có hai tiếng quát phát ra liền lúc đó:

- Khá lắm ! Đỡ thêm một chưởng nữa xem !

- Hừ ! Chiêu thứ hai ! Xem đây !

Bằng vào âm thanh vẫn còn sung mãn của cả hai, Tổng lão Kỳ thần do là cao thủ nên đã biết sau chiêu thứ nhất cả tên giáo chủ U Minh Giáo lẫn vị thực khách bí ẩn nọ vẫn xem ra bình thủ. Bên tám lạng, kẻ nửa cân, không ai hơn ai. Do đó, Tổng lão Kỳ thần chờ xem kết quả của lượt chưởng thứ hai đang diễn ra.

Vù... Vù... Ào !

Vù... Vù... Ào !

Không thấy luồng nhiệt công hay lãnh khí xuất hiện, lão Kỳ thần họ Tống liền tỏ ra phân vân không hiểu vị thực khách bí ẩn nọ đang thi thố loại chưởng lực thần kỳ nào nữa đây ? Rất tiếc là màn bụi cát mịn mù đã ngăn không cho lão nhìn thấy kỳ diệu của một nhân vật kỳ dị mà lẽ tuy mang danh là Võ Lâm Tứ Thần, nhưng cũng không hề biết đến danh tự của vị thực khách kỳ quái nọ.

Lão Kỳ thần họ Tống và tất cả mọi người chỉ nghe được dường như có hai tiếng nổ lớn cùng một lúc phát ra mà thôi.

Ầm ! Ầm !

Và sau đó thật lâu, khi màn bụi mờ từ từ lắng xuống thì Tổng lão Kỳ thần và mọi người đều nhìn thấy song phương như vẫn đứng nguyên vị, không xê xích là bao nhiêu so với trước khi phát chiêu chưởng đầu tiên. Đồng thời sắc diện của cả hai chừng như không hề biến đổi. Lão giáo chủ U Minh Giáo vẫn giữ nguyên khuôn mặt lạnh lùng như da người chết, còn vị thực khách nọ thì dung mạo vẫn tự nhiên như chưa hề tận lực cùng người so chiêu đối chưởng.

Cứ nhìn vào thần thái của cả hai, không một ai đoán được là phần thắng đang nghiêng về bên nào cả. Và như thế có nghĩa là song phương phải phân thắng bại bằng chiêu thứ ba như đã định.

Chỉ với một chiêu nữa thôi thì hoặc là tất cả sẽ biết được tông tích của Túy Cái, qua đó tất cả sẽ rõ sự hạ lạc của nhị vị chưởng môn nhân của nhị phái Hoa Sơn và Côn Luân, hoặc giả kẻ thắng là giáo chủ U Minh Giáo thì vị thực khách bí ẩn nọ đương nhiên phải chết, sau khi giao hoàn lại U Minh thượng lệnh cho đối phương.

Với tình thế đó, đương nhiên mọi người đang quan chiến có phần nào phát sinh hảo cảm với vị thực khách bí ẩn nọ. Do đó, tất cả đều bồi hồi lo toan và chờ đợi lần so chiêu cuối cùng.

Người ngoại cuộc đã thế thì người đương cuộc đương nhiên phải nôn nóng nhiều hơn. Vì song phương tuy không để lộ sự nôn nóng ra trên nét mặt, nhưng vị thực khách nọ rõ ràng đang có sự nôn nóng khi cất giọng khàn khàn giục giã:

- Còn chiêu thứ ba nữa ! Xuất thủ đi !

Đôi mắt của giáo chủ vẫn bắn xạ hai tia hàn quang lạnh lẽo, nhưng lão vẫn âm trầm không nói năng một lời, cũng không có một dấu hiệu nào chứng tỏ lão sắp sửa ra chiêu thứ ba, là chiêu cuối cùng trong hạn định.

- Xuất thủ đi !

Vẫn bằng giọng khàn khàn, vị thực khách bí ẩn lại lên tiếng thúc hối.

Và khi vị thực khách bí ẩn nhận ra đối phương của mình cứ chần chờ mãi mà không chịu ra chiêu, bèn có vẻ động nộ khi quát lên:

- Sao người không xuất thủ đi ?

Tiếng quát này tuy không sung mãn chân lực nhưng uy lực của nó vẫn đúng thời điểm này xem ra còn uy hiếp người nhận tiếng quát hơn những lúc khác.

Và không thể khác được, giáo chủ U Minh Giáo bỗng dừng lại bật cười lên tràng cười giòn giã đầy vẻ man trá:

- Ha ha ha...

Cùng với tràng cười này tên giáo chủ cứ lui dần, lui dần. Giáo chủ U Minh Giáo lui mãi cho đến khi bốn tên thuộc hạ đang đứng ở phía sau bây giờ đã trở thành bức bình phong che chắn cho hắn, mà tràng cười vẫn chưa im tiếng.

- Sao lão không chịu xuất thủ ?

Vị thực khách bí ẩn nọ vẫn quát hỏi. Tuy nộ dụng không khác gì câu quát lúc mới rồi nhưng âm thanh chừng như đã nhỏ hơn.

Điều này không một ai nhận ra, cả tên giáo chủ U Minh Giáo cũng thế. Vì thế, tên giáo chủ U Minh Giáo vẫn tiếp tục cười trong khi thân hình thì lại lẳng không bay biến vào vô tận.

Và mặc dù bốn tên thuộc hạ của giáo chủ U Minh Giáo đã nổi gót thượng cấp mà chạy biến đi rồi, nhưng vị thực khách bí ẩn nọ vẫn khàn khàn quát hỏi:

- Sao lão không chịu xuất thủ ?

Âm thanh của lần quát này do vị thực khách bí ẩn phát ra cơ hồ quá nhỏ bé. Nhỏ bé đến độ chỉ có mỗi một mình lão Kỳ thần họ Tống do nội lực uyên thâm hơn nên mới nghe được mà thôi.

Do kinh lịch đã nhiều, lão Kỳ thần họ Tống không cần phải suy nghĩ lâu là đã hiểu điều gì đang xảy ra cho vị thực khách bí ẩn nọ. Lão suy tính thật nhanh. Và sau khi suy tính xong, lão bèn kín đáo ra hiệu cho môn đồ của lão là trang nam nhân tuấn tú. Đoạn cả hai cùng song song tiến lên đứng sừng sững vai với vị thực khách bí ẩn nọ ở cả hai bên tả, hữu.

Đến lúc đó, lão Kỳ thần họ Tống mới lên tiếng bảo mọi người:

- Chư vị ! Lão hủ có lời này muốn nói. Qua diễn biến vừa xảy ra, lão hủ có thể đoán định rằng đằng sau mọi sự xáo động trên giang hồ có thể là do bọn U Minh Giáo gây ra. Tốt hơn hết, chư vị nên quay về sơn môn và đề phòng cẩn mật. Lão hủ sẽ cùng vị bằng hữu đây truy đuổi theo bọn chúng. Chư vị không nên theo chân làm gì. Xin thứ lỗi, lão hủ không tiện tiễn chân.

Dù đây là lời trực khách, nhưng mọi người không vì thế mà oán trách lão Tống kỳ thần. Vì lão Kỳ thần họ Tống nói quá chí lý. Vả lại bằng vào cuộc tỷ thí vừa rồi mọi người đều tự lượng sức mình và họ biết họ không nên gây vào bọn U Minh Giáo, cũng không thể so bì với hai vị kỳ nhân: lão Kỳ thần họ Tống và vị thực khách bí ẩn nọ.

Do đó, sau lời nói của lão Kỳ thần họ Tống, mọi người đều quày quả bỏ đi sau khi thi lễ với hai vị kỳ nhân.

Nghiêm nhiên nhận lễ, lão Kỳ thần họ Tống thì gật đầu đáp lại, còn vị thực khách bí ẩn thì ngạo mạn đến cùng cực không có một cử chỉ gì tỏ vẻ đáp lễ.

Chờ mọi người đã đi khuất dạng xong, Tống lão mới hạ thấp giọng bảo môn đồ lão:

- Hoa nhi hãy lưu lại đây một chút, xem có ai theo dõi chúng ta không ? Sau đó hãy quay lại chỗ cũ, sư phụ sẽ chờ con ở đó.

Vút !

Vòng tay qua ôm chặt lấy hình hài bất động một cách kỳ dị của vị thực khách bí ẩn nọ, lão Kỳ thần họ Tống thì triển thân pháp và chạy biến đi.

Chờ được một lúc, trang nam nhân tuấn tú nọ là môn đồ của lão Kỳ thần định chạy đuổi theo hướng của sư phụ, nhưng không hiểu nghĩ sao, gã bèn chạy tọt vào bên trong ngôi phạn điểm.

Sau khi ẩn nấp vào một nơi kín đáo, gã bèn ném cái nhìn ra bên ngoài và trên gương mặt liền hiện rõ sự kinh nghi, ngờ vực.

Lần lần, sự kinh nghi và ngờ vực ấy chợt tan biến đi, thay vào đó là cái mỉm cười đắc ý trên đôi môi của gã.

Theo hướng nhìn của gã, ngay chỗ đấu trường lúc nãy như có phép thuật, bây giờ bỗng nhiên có sự xuất hiện của bốn nhân vật.

- Quả nhiên sư phụ lão nhân gia đoán không lầm ! Bọn chúng đã quay lại kia rồi.

Tiếng lẩm bẩm của gã chỉ có mỗi một mình gã nghe mà thôi. Vì bốn tên kia sau một lúc dáo dác nhìn quanh thì bây giờ đang lớn tiếng hỏi nhau:

- Bọn họ đã đi đâu cả rồi ? Cả lão quỷ nọ và lão Kỳ thần cũng không thấy đâu cả.

Một tên ra vẻ đầu lãnh vừa gật gù vừa ra lệnh cho bọn kia:

- Giáo chủ liệu việc như thần ! Có lẽ lão quỷ đó đã bị trọng thương và đang ẩn nấp đâu đây thôi. Bọn người hãy sức tìm thử xem. Ta sẽ chờ bọn người ở ngôi phạm điểm kia. Đi đi !

Ba tên nọ sau khi nhận lệnh liền phân khai thành ba hướng, chia nhau đi tìm lão quỷ nọ. Còn tên đầu lãnh thì khệnh khạng bước thẳng vào ngôi phạm điểm.

Chờ cho tên nọ tiến đến đủ gần, gã môn đồ của Kỳ thần bèn khẽ búng ngón tay vài lượt.

Theo cung cách búng ngón tay của gã, lần lượt có đến ba ngọn ám khí lao nhanh như tên bắn vào “thần đường”, “huyền cơ” và “khí hải” huyết của tên nọ.

Thủ pháp phóng ám khí của gã quả là có một không hai ở trên đời. Vì ba ngọn ám khí kia sau khi bị tên nọ kịp thời phát hiện và nhảy tránh thì cả ba ngọn ám khí liền va vào nhau ở giữa thình không. Cái va này làm cho ba ngọn ám khí nảy bật ngược trở lại, hai nhanh một chậm. Hai ngọn ám khí bật ngược lại nhanh tuy có vẻ ác hiểm nhưng lại vô thưởng vô phạt, khiến cho tên nọ dễ dàng nhảy tránh. Còn ngọn thứ ba mới là ngọn quyết định. Nó lao chậm nhưng lại chắc và điểm trúng ngay “linh đài” huyết của tên nọ, làm cho tên nọ vô phương tránh né.

Sau tiếng hự đau đớn của tên nọ, gã môn đồ của lão Kỳ thần liền nhanh như gió cuốn lao ra khỏi ngôi phạm điểm. Một tay thì xách bổng tên nọ lên, còn một tay thì khua thành một vòng tròn, thu hồi hết ba ngọn ám khí đang nằm rải rác trên mặt đất.

Thủ pháp thu hồi ám khí của gã xem ra không khác nào thủ pháp của lão Kỳ thần đã thi thố bên trong ngôi phạm điểm lúc lôi giữ tên giáo đồ U Minh Giáo lại không cho tên đó bỏ trốn. Đó chính là thủ pháp Lăng không nhiếp vật đã thành danh của lão Kỳ thần, một trong Võ Lâm Tứ Thần.

Trước khi ném tên nọ vào một góc khuất, gã môn đồ của Kỳ thần còn thận trọng điểm vào vài huyết đạo của hắn, khiến cho tên đó phải nằm yên một chỗ như một khúc cây mục.

Sau đó, sau chừng một tuần rượu, một tên trong bọn ba tên đã bỏ đi sức tìm chợt quay lại. Gã môn đồ của lão Kỳ Thần cũng theo cung cách cũ mà chế ngự luôn tên đó.

Kế đó, hai tên còn lại cũng quay về. Lần này tuy đối phương có đến hai, nhưng gã vẫn tỏ ra dửng dưng xem thường, không một chút bối rối. Ngược lại, gã còn có vẻ đắc ý xem đây là dịp để gã luyện lại xem thủ pháp ném ám khí của gã có thật sự thuần phục chưa.

Gã hướng về hai tên nọ mà lần lượt ném ra cũng chỉ ba ngọn ám khí.

Hai ngọn hương về hai tên, còn ngọn thứ ba thì chậm chậm bay theo sau ngay chính giữa.

Phát hiện được hai ngọn ám khí này, hai tên nọ đồng loạt quát vang lên:

- Có địch nhân !

- Xem chừng có ám khí đó !

Vù... Vù...

Coong ! Coong !

Hai tên nọ mỗi tên quật ra một kinh định đẩy bắn ngọn ám khí đang hướng vào bọn chúng bay vắng trở ra, thì ngọn ám khí thứ ba bỗng không lại lao nhanh đến và lần lượt chạm vào ngọn thứ nhất lẫn ngọn thứ hai, gây thành hai tiếng kêu ngân vang, chứng tỏ những ngọn ám khí đều được luyện từ kim loại.

Sau cái va này, ngọn ám khí thứ nhất đang lao vào tên bên tả chợt đổi hướng lao chéo sang tên bên hữu, và ngược lại.

Hoảng hốt trước sự vận dụng linh hoạt này, cả hai tên một lần nữa cùng xô kinh ra, mong chống đỡ lại được hai ngọn ám khí quái dị.

Thế nhưng, bọn chúng đã không lường được sự quái dị còn ẩn tàng bên trong cung cách phóng ám khí của chủ nhân.

Hai ngọn ám khí sau khi bị đổi hướng thì lại va vào nhau. Và lần va nhau này đã khiến cho hai ngọn ám khí quay về phương hướng cũ.

Đến lúc này thì cả hai tên hầu như phải chịu bó tay, đứng nhìn hai ngọn ám khí lần lượt cắm vào huyết “định thân” của bọn chúng.

Hự ! Hự !

Đắc thủ, gã môn đồ của lão Kỳ thần mỉm cười mãn nguyện. Gã lao ra thu hồi lại ba ngọn ám khí và xách hai tên nọ ở hai tay lao ngược vào bên trong ngôi phạn điện.

Chỉ cho hai tên đó thấy hai tên đồng bọn đã bị chế ngự trước đó, gã lên tiếng hỏi cả hai:

- Sau trận tỷ đấu vừa rồi, giáo chủ của bọn người có bị nội thương nặng lắm không ?

Cả hai tên đều đưa mắt nhìn nhau, sau đó, một tên tỏ ra hậm hực nói:

- Hừ ! Chỉ sau một lúc tịnh dưỡng thì giáo chủ bốn giáo sẽ khôi phục lại thôi. Lúc đó để xem người còn khua môi múa mép được nữa không ?

- Đợi đến lúc đó hãn hay ! Bây giờ bọn người nói đi, có phải phân đà Cái Bang tại Hán Dương thành này là do bọn U Minh Giáo các người hủy diệt không ?

- Không phải ! Bọn ta không thêm phí sức để làm những việc vất vả đó.
 - Hừ ! Vậy tại sao giáo chủ của bọn người lại phải vội vã dùng thủ đoạn giết người diệt khẩu ?
 - Không phải giết người bịt miệng đâu.
 - Không phải ư ?
 - Đúng vậy !
 - Vậy người gọi hành động đó là gì nào ?
 - Thanh lý môn hộ theo giáo qui bốn giáo !
 - Tại sao phải làm như thế ? Hẳn đâu đã có gì đáng tội ?
 - Khiếp nhược và khuất phục trước kẻ thù. Đó là tội chết !
 - Vậy những gì người vừa nói với ta không phạm vào giáo qui mà người vừa nêu đó sao ?
 - Ta... ta... Không phải ta bị khuất phục trước người, mà là ta có bốn phận phân minh thay cho giáo chủ.
 - Người trung thành đến thế sao ? Vậy người nghĩ sao khi nghe người khác bảo giáo chủ của người chỉ là kẻ giả dạng ?
 - Hồ đồ ! Lão quỷ đó quả là hồ đồ khi nói như thế. Bọn ta không bao giờ tin điều đó cả.
 - Vậy tại sao giáo chủ của bọn người lại bỏ dở chừng trận giao đấu ?
 - Không phải là bỏ dở mà là tạm ngưng thế thôi !
 - Tạm ngưng ? Giáo chủ của bọn người đã đơn phương rút lui không một lời giao hẹn, như thế mà gọi là tạm ngưng được sao ?
- Gã môn đồ của lão Kỳ thần đồn một lúc khiến cho tên nọ phải lúng túng, không biết phải giải thích như thế nào cho phải.
- Thấy bao nhiêu đó đã đủ, gã bèn bỏ đi sau khi dặn với lại một câu:
- Người muốn nói thế nào thì nói, riêng ta vẫn cứ tin rằng việc ở U Minh Giáo bọn người không đơn giản như người tưởng đâu. Bọn người cứ ở đấy chờ giáo chủ bọn người đến giải cứu cho. Ta không thể đợi giáo chủ của bọn người nữa được. Ta đi đây !
- Vút !
- Thế là ngôi phạn điểm nguyên là của bọn U Minh Giáo bây giờ chỉ còn lại bọn U Minh Giáo lưu lại đó mà thôi.

-oOo-